

DOMÈNEC L'AMBERT

DESCONVOCADA LA VAGA DE L'ENSENYAMENT FINS AL 3 D'OCTUBRE

Conflicte ajornat per vacances

Tot no s'ha acabat, encara, en l'enfrontament entre professors i administració, malgrat que s'haja normalitzat la situació als centres docents. L'última paraula, però, la tenen les autoritats educatives de la Generalitat, perquè els sindicats ja hi han dit la seua.

Víctor Mansanet/Joan Armengol

S'ha guanyat una batalla, però ningú no ha guanyat la guerra. Aquest és el corol·lari del conflicte que han protagonitzat el Ministeri d'Educació i els professors de l'ensenyament públic no universitari, conflicte que al País Valencià ha pres un caire diferent perquè ha qüestionat no solament la voluntat negociadora de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, sinó la interpretació que des de la Generalitat es fa de la capacitat d'autogovern, o, si més no, de solucionar d'una manera autònoma un problema nacional que afecta tota la comunitat escolar. I la paradoxa de tot això ha estat que un departament ministerial, considerat com un dels més *progressistes* del govern espanyol, i un dels més receptius

i dialogants consellers autònoms, Cebrià Ciscar, no han trobat la solució adequada per a atendre com cal les demandes d'un col·lectiu de treballadors de l'administració pública. Ara, i després d'un continu estira i arronsa que ha durat quatre mesos, la vaga s'ha desconvocat gràcies sobretot al cansament d'una de les dues parts en litigi, els professors, i a la pressió que des de Madrid s'ha exercit, tot i que des de la conselleria no s'han aplicat les dràstiques mesures del ministeri, com els descomptes per la vaga i el decret de serveis mínims. Això no obstant, la unitat sindical ha estat trencada, cosa que ha precipitat la fi, momentània, del conflicte.

La via valenciana

Per a CCOO, «la conselleria ha fet

una maniobra igual a la que féu l'any passat amb la vaga dels estudiants, és a dir, generar falses expectatives per trencar el moviment sindical i intentar derivar la responsabilitat d'una no possible negociació sobre els sindicats i el seu sucursalisme». Tot i això, les centrals han mantingut la plataforma unitària, fins fa poc, davant la inhibició de l'administració educativa autonòmica en els primers mesos. «No estem disposats —afirma Manuel Picó, representat de CCOO— a passar per la *via valenciana* que vol Maravall i que tan bons resultats li va donar amb els estudiants, als quals s'oferí com a conquesta allò que estava ja als pressupostos generals de l'estat». Tampoc no estan disposats, els sindicats que formen el comitè de vaga —CCOO, CNT, USO i CSIF—, a acceptar la proposta

Dos models sindicals

Josep M. de la Hoz*

Dos de juny. Els sindicats desconvocuen la vaga general indefinida. Dos dies abans l'havien convocada. Una bona part dels mestres no la van seguir. Un altre fet anterior: els sindicats —tots menys dos— firmen un pre-acord que les assemblees de mestres no ratifiquen i rebutgen. Els sindicats es tiren enrere i no signen l'acord.

Aquests dos fets posen sobre la taula el tema de la representativitat dels sindicats envers els treballadors de l'ensenyament públic.

Per esbrinar aquesta possible dicotomia entre treballadors i sindicats, cal recordar, en primer lloc, que les primeres eleccions sindicals a l'administració es van celebrar ara fa un any, quan els altres sectors de treballadors ja havien elegit els seus representants en quatre ocasions (la primera, ara fa 10 anys). Es tracta, doncs, d'una representativitat molt recent i jove.

En segon lloc —i aquest és un fenomen comú a altres sectors—, cal no oblidar que, segons reconeixen els sindicats mateix, més del 50% dels delegats elegits a les darreres eleccions sota les sigles d'alguna central sindical, no estan afiliats (!) al sindicat pel qual s'han presentat.

Hi ha, a més, un tercer factor d'anàlisi: el dret i la capacitat de negociació atorgats als sindicats de l'administració resta notablement retallat en comparació amb els altres sectors. Els augmentos salarials no es negocien, vénen establerts des del Parlament. Els representants sindicals de l'administració es troben amb un marge molt reduït per exercir la seva tasca negociadora, funció sindical bàsica.

Si a aquests tres factors afegim el baix nivell d'afiliació sindical en el sector, ens trobem amb un panorama no massa propici per consolidar una dialèctica positiva entre els mestres i els sindicats del sector. Aquests, en efecte, s'han trobat entre dos focs: un ministre inflexible, obsti-

nat a no voler sortir del marc dels pressupostos generals de l'estat, i uns treballadors que havien col·locat el llistó reivindicatiu força elevat després de molts anys de paciència acumulada.

La situació creada ha obert, una vegada més, el debat tradicional sobre les formes d'organització i representació sindical. Una primera, subratlla el predomini de les cúpules sindicals, elegides democràticament, que les fa culta per a prendre les oportunes decisions en cada moment. La segona forma, posa l'accent en la capacitat de control, també permanent, per part de «les bases» sindicals i dels treballadors en relació als aparells dirigents per evitar una eventual burocratització o allunyament.

Són dos models de sindicalisme. Cadascun d'ells amb els seus riscos. Els ensenyants han optat clarament pel segon model. Si s'hagués imposat el primer, la vaga hauria finalitzat amb la firma del pre-acord, i punt.

L'opció pel segon model, però, no l'han presa només els treballadors de l'ensenyament públic. Darrerament també ho han fet els treballadors de la SEAT, els d'Euskalduna, els de la Banca, els de l'Ajuntament de Barcelona..., rebutjant, de múltiples maneres, els acords adoptats pels representants sindicals. És l'enfrontament dels dos models.

Una vegada desconvocada la vaga indefinida, aquest debat entre els treballadors de l'ensenyament sembla que resta obert de cara a successives actuacions. I això, ben segur, mentre els mestres s'interroguen sobre la discriminació que suposa que a altres cossos de funcionaris se'ls apliquin paral·lelament en el temps —mentre a ells rotundament se'ls hi nega— augmentos salarials fins el 30% (!) i, com qui diu, sense ni obrir la boca ni fer un gest. ¡Simplement amb una insinuació! L'eslògan del govern sembla ser: ¡homologació, no; discriminació, sí!

* Gabinet d'Estudis Socials.

S'ha guanyat una batalla, però ningú ha guanyat la guerra.

d'augment salarial de l'administració, «ja que resulta ridícula i enganyosa». Per a aquests sindicats, l'homologació per la qual lluiten significa l'equiparació retributiva amb la resta dels funcionaris de l'administració pública, i no s'entén sinó dins del marc de la dignificació professional que junt amb unes millors condicions de treball, suposen un avanç en la qualitat de l'ensenyament.

En firmar-se pel comitè de vaga l'acord del dia 27 de maig de continuar la vaga indefinida a partir del 31 de maig, ANPE i el STE-PV trenquen la unitat sindical i inicien, amb FETE-UGT, la negociació d'un acord amb la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, que es fa públic dos dies més tard i a través del qual «es fixa un complement específic generalitzat i lineal a determinar i que començarà a aplicar-se l'1 de gener de 1990 en un 33 per cent

Si no s'arriba a un acord amb la Conselleria després del 20 de juny, s'ajornarà el conflicte fins el pròxim curs.

de l'import que es fixe, l'1 de juny de 1990 en un 66 per cent, i l'1 de setembre del mateix any en un 100 per cent». L'efectivitat d'aquest acord queda supeditada a l'aconseguit de la normalitat acadèmica i escolar, cosa que, segons la conselleria, no s'ha produït, ja que es resisteix a firmar.

L'estratègia de l'administració autonòmica

Segons declaracions efectuades a EL TEMPS per membres del STE-PV, «sembla que la tancada que hem protagonitzat els darrers dies no ha servit per a res i que la conselleria només obeeix el que diuen des de Madrid». Així mateix, els sindicats ANPE i STE-PV donen per ratificat l'acord amb la conselleria, malgrat que aquesta no haja firmat i denuncien, alhora, «la irresponsabilitat de l'administració de no voler assumir l'acord que es va prendre per totes dues parts el dia 29 de

On estudien els fills dels consellers

Catalunya

Agustí Bassols, conseller de Governació. Té sis fills, dels quals Mari Lourdes, Cristina i Elena es troben estudiant una carrera universitària.

J. M. Basànez, conseller d'Economia. Té dos fills, el major, Jordi, es troba ja a la universitat, mentre que la petita, Margarida, estudia 2on curs de BUP en un centre privat dirigit per jesuïtes.

J. Guitart, conseller d'Ensenyament. Té tres filles, Mònica, Anna i Eva, que estan estudiant a la universitat.

Joaquim Ferrer, conseller de Cultura, no té fills.

Josep Laporte, conseller de Sanitat. Té sis fills, dels quals només un, Oriol, estudia. A la universitat.

J. Miró, conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no té cap fill.

Joaquim Xicol, conseller de Justícia. Té cinc fills, cap dels quals està estudiant.

Xavier Bigatà, conseller de Política Territorial i Obres Públiques. Té tres fills, Carme, Susanna i Xavier, els quals estudien a la universitat.

Oriol Badja, conseller de Treball. Té cinc fills, dels quals quatre estan estudiant. Jordi i Anna estan a la universitat; Núria estudia a l'INEF mentre que Miquel està matriculat a l'Institut Arrahona, privat.

Joaquim Molins, conseller de Co-

merç i Turisme. Els quatre fills que té estudien tots en centres privats, Joaquim acaba el COU, Anna Glòria i Nicolau estudien BUP i, finalment, Montserrat està cursant l'EGB.

Illes Balears

Gabriel Canyellas. President del Govern de les Illes. Tres fills: Gabriel, 21 anys, estudia per a enginyer agrònom a la Universitat Politècnica de València; Neus, de 18 anys, estudia 1er d'Infermeria a la Universitat de les Illes Balears i Susanna, de 19, fa 2on d'Empresarials també a la Universitat de les Illes.

Joan Huguet. Vice-president del govern de les Illes Balears. Només té una filla, Aïna, d'un mes.

Jeroni Saiz. Vice-president d'Obres Públiques. Té sis fills: Rosario, la major, està acabant Magisteri a Palma; Rocío estudia 3r de BUP en una escola pública; Mònica i Jeroni estudien 1er de BUP també en una escola pública; Àfrica estudia EGB a un col·legi també públic i finalment Ferran, el menut, estudia EGB però a un col·legi privat.

Pio Turó. Conseller de Transports. Té tres fills: Marta, de 15 anys, estudia BUP a l'escola pública; Maria Teresa, de 13, estudia EGB també a l'escola pública i Toni, de 9, també fa l'EGB al mateix col·legi que Maria Teresa.

Francesc Gilet. Conseller de la Presidència. Té dos fills: Ferran, de 15 anys, fa 2on de BUP en un centre privat, i Anna Maria, de 13, estudia EGB també a un col·legi privat.

Joan SImarro. Conseller de la Funció Pública. Té cinc fills: Bàrbara és mestra d'EGB en un col·legi públic; Carles és veterinari actualment; Catalina estudia 3r de Periodisme a la universitat, a Madrid; Maria Àngels exerceix d'infermera i Isabel, la més menuda, estudia 3r de BUP a l'escola pública.

Maria Antònia Munar. Consellera d'Educació, Cultura i Esports. El seu fill, Julià, té només tres mesos.

Ramon Agulló. Batle de Palma. Té dos fills: Ramon, de 10 anys, estudia 4 d'EGB al col·legi Mata de Jonc, on es fa tot l'ensenyament en català, i Borja té només 3 anys i va a una guarderia.

Jeroni Albertí. President del Parlament balear. Té sis fills: Lluís és arquitecte; els altres cinc encara estudien: Joan i Elena estudien Medicina; Francesc estudia Dret; Carles fa 4t de Filologia Hispànica a la Universitat de les Illes Balears i Mònica estudia 1er de BUP a l'escola privada. Tots els seus fills havien fet el batxiller a l'escola privada.

País Valencià

Andrés Garcia Roche. 38 anys.

maig de 1988», remarcant «l'actitud prepotent dels culpables d'aquesta situació», i que duu a responsabilitzar a la mateixa conselleria i a qüestionar la credibilitat de la Generalitat Valenciana i del partit governant, el PSOE. «Manifestem —diuen— que l'esmentat partit, per damunt de declaracions i intencions fàcils, no té legitimitat per a parlar de la defensa de l'escola pública i del seu oferiment per a fer una política educativa progressista». També aquests sindicats consideren «intolerable que institucions i conceptes pels que tothom ha lluitat siguen menyspreats en benefici d'obscurs interessos». Finalment, culpen al PSPV-PSOE de la seua irresponsabilitat, els efectes de la qual recauen sobre els pares, professors i alumnes. Ni un sindicat ni l'altre estan disposats a participar en qualsevol procés de negociació que no siga en els termes plantejats en el document pactat.

El procés no està tancat, encara

D'altra banda, el comitè de vaga de València, format per CCOO, CNT, CSIF i USO, han desconvocat la vaga indefinida i han invitat la conselleria a negociar abans del 20 de juny. Si no s'arriba a cap acord després d'aquesta data, s'ajornarà el conflicte fins al pròxim curs, demanant al professorat que pose en marxa les mesures alternatives del comitè, consistents a recollir firmes per a la dimissió del ministre Maravall i del conseller Ciscar, la inassistència i el boicot a tota mena d'activitats i reunions convocades per l'administra-

ció educativa que no tinguen caràcter d'obligatòries, i a no lliurar la memòria de fi de curs i d'elaborar, pels clausures, un dossier amb totes les deficiències que hi ha als respectius centres.

El comitè de vaga qualifica de «càdrica» la situació produïda en la conselleria i rebutja el document que encara no ha firmat el conseller, «ja que és una còpia del que els professors van rebutjar al referèndum, el qual conté contradiccions greus en la plataforma de mínims confeccionada per tots els sindicats, llevat de FETE-UGT», i perquè «no reconeix de manera clara i determinant l'homologació, a més de remetre's a un paràgraf de futur hipotètic,

Conseller d'Indústria, Comerç i Turisme. Té tres fills: Blanca, de 12 anys, va a una escola privada on es fa tota la línia d'ensenyament en valencià. Els altres dos fills són més menuts i van a una escola pública de València. Són Anna, de 9 anys, i Andreu, de 7.

Lluís Font de Mora. 52 anys. Conseller d'Agricultura, Pesca i Alimentació. Té dos fills: Jaume, de 23 anys, i Pau, de 21. El primer està acabant Químiques, a la Universitat de València. El segon fa 4t de Dret, també en aquesta universitat. Tots dos havien estudiat abans al Col·legi El Pilar, dels marianistes.

Ricard Pérez Casado. 42 anys. Alcalde de València. Té només un fill, Ricardet, de 12 anys. Estudia al Col·legi públic Villar Palasí, de València, i fa 7è d'EGB.

Antoni Garcia Miralles. 45 anys. President de les Corts Valencianes. Té dos fills: Antoni, de 19 anys, i Renata, de 17. Antonio fa 1er de Dret a la Facultat de València i Renata estudia COU a l'Institut Lluís Vives, també d'aquesta ciutat. (Antoni havia fet el batxiller en aquest mateix institut.)

Daniel Gozalbo. Alcalde de Castelló. Té tres fills: Pau, Anna i Benet. Tots van al mateix col·legi —Sanchis Yayo—, que és públic i situat al mateix Castelló. Benet, el menut, és l'únic que ha iniciat la línia d'ensenyament totalment en valencià.

Francesc Solsona. 47 anys. President de la Diputació de Castelló. Només té una filla, que estudia Dret a la Universitat de València.

Eugení Burriel. 41 anys, governador civil de València. Té dos fills, un de 16 anys i un altre de 12. Ells són Pablo i Jaume. El major va a l'Institut Benlliure de València. L'EGB l'havia fet —com ara la fa el menut— al col·legi Villar Palasí, que és públic.

Joaquim Colomer. Conseller de Sanitat i Consum. Té quatre filles, però ja majors i alguna d'elles amb fills. Pràcticament totes treballen a la universitat: una és professora de pediatria a la Universitat d'Alacant, l'altra exerceix a la Universitat de València i les altres sembla que encara estan fent pràctiques a diferents departaments universitaris.

Miquel Àngel Domènech i Pastor. Conseller de Treball i Seguretat So-

cial. Té dos xiquets. Un estudià a la Gavina —una societat cooperativa amb ensenyament totalment en valencià— fins que acabà 8è d'EGB i ara fa BUP a un institut. L'altra, més xicoteta, estudia actualment a l'escola Aneja, que depèn de l'Escola de Magisteri de València, i és públic.

Antoni Birlanga. 51 anys. Conseller d'Economia i Hisenda. Només té un fill, Antoni, de 21 anys, que fa 3er de Dret a la Universitat de València.

Cebrià Ciscar. 41 anys. Conseller de Cultura. Té dues filles: una de poc de temps i l'altra, en edat escolar, que estudia a l'escola privada La Gavina.

Joan Lorma. 35 anys. President de la Generalitat valenciana. Té només un fill, Joan, de 7 anys, que estudia al col·legi públic que hi ha al seu barri de Ciutat Jardí. □

Contra les «reserves històriques», a favor de l'ensenyament

Ramon Juncosa i Ferret*

Ja comença a ser un tòpic l'actitud de queixa constant dels dirigents socialistes de l'Ajuntament de Barcelona contra tot el que fa o deixa de fer la Generalitat i, més concretament, contra la seva política educativa. Potser ha arribat l'hora de preguntar als responsables polítics de la Casa Gran si són capaços d'aplicar el mateix rigor inquisitiu a les coses de casa seva.

Per exemple, podríem demanar-los que ens expliquessin com estan d'infraestructura o de dotacions les escoles municipals. O com valoren l'ampli malestar dels seus mestres, funcionaris municipals precisament en vaga aquests dies. Seria de debò molt interessant conèixer quines respostes dona l'ajuntament socialista a aquests problemes que té plantejats en les seves pròpies escoles. Unes escoles que, d'altra banda, l'actual regidora d'Educació no s'està de qualificar, amb la grandiloqüència jocfloralasca a què ja ens té habituats, de patrimoni pedagògic d'elevada qualitat i dilatada història.

¿No s'adona, la senyora regidora, que la cotilla se li ha quedat petita? A aquest esperit enyoradís de «reserva històrica», representació d'una època molt concreta i d'un grup de centres molt meritoris però absolutament minoritaris i testimonials: Escola del Treball, Institut-Escola..., la Generalitat de Catalunya, amb esperit obert i integrador, construeix un sistema educatiu propi que contempla la riquesa i la pluralitat de les ac-

tuals quatre mil escoles, del milió llarg d'alumnes que en depenen des del parvulari fins a les portes de la universitat i dels més de 50.000 professors que hi exerceixen la docència en una societat complexa i molt diferent de la dels anys trenta.

L'obra pedagògica de la Mancomunitat i de la Generalitat republicana va ser importantíssima en el seu moment, però té molt poc a veure amb la pedagogia actual i amb els ciutadans de la Catalunya d'avui. I encara menys amb aquella paraula que sembla tan estimada pels membres del PSOE: el futur.

Obnubilat pels aspectes més superficials i propagandístics de la seva gestió, com ara els famosos dimecres esportius, dissenyats a major glòria i lluïment del xandall blanc del senyor Maragall, l'Ajuntament de Barcelona s'oblida massa sovint del compliment dels compromisos a què la llei l'obliga, com, per exemple, el correcte manteniment dels edificis, la seguretat dins i fora de les escoles, les instal·lacions d'electricitat o de calefacció, el personal subaltern i un llarg etcètera.

A part de dedicar menys d'un 6 per cent del seu pressupost a l'ensenyament, el balanç de l'actuació de l'Ajuntament de Barcelona en les escoles públiques de la ciutat és senzillament impresentable. Un estudi fet a finals del curs passat detectava que només un 31 per cent dels centres públics de Barcelona tenien la pintura de parets i sostres en estat acceptable

o disposaven d'una correcta protecció contra els incendis. I, pel que fa a les condicions d'urbanització, només el 36 per cent cobria els mínims aconsellables. No cal dir que un any després aquestes xifres no han experimentat cap millora.

Si alguna institució necessita l'atenció seriosa dels poders públics i gens de demagògia, aquesta és sens dubte l'escola. Poques coses poden ser més perjudicials per al clima de tranquil·litat i bona feina que necessiten les escoles com els discursos pseudo-progressistes i pamfletaris a què ja ens té acostumats l'Ajuntament de Barcelona per boca de les seves màximes autoritats; persones de llarga bibliografia, notable corda poètica, llapis fàcil per a la teorització i nul·la experiència del que significa l'exercici real i pràctic de la docència.

Parlar sense coneixement de causa sol ser la via més segura per a arribar a actituds errònies i gestos dictatorials. D'uns anys ençà, els ciutadans de Barcelona en tenim una bona i trista prova. □

*Sectorial d'Ensenyament de CDC

confús i indeterminat, la concreció del complement específic».

A Catalunya, tampoc no hi ha hagut solució

La darrera setmana de la vaga de mestres ha estat dominada pel desconcert i el caos entre els mateixos sindicats representatius de Catalunya. La falta d'entesa entre els diversos col·lectius d'ensenyants ha encrespat encara més els ànims dels pares d'alumnes que han convocat un rosari de manifestacions davant dels ajuntaments i tanca des als col·legis.

El primer símptoma de la falta

d'unitat es va posar de manifest el dia 24 de maig. Quan ningú no parlava d'adoptar la mesura més dràstica, l'assemblea intercomarcal de Tarragona va decidir començar una vaga indefinida. Aquest acord, però, ha estat qüestionat uns dies després, perquè es va prendre amb els vots d'un 60 per cent dels docents i la mobilització només la va seguir un nombre decreixent de treballadors del 20 per cent, segons dades del departament d'Ensenyament de la Generalitat.

Al seu temps, les assemblees de Barcelona, Lleida i Girona s'apuntaven a una vaga intermitent de dos dies. Es contemplava també seriosament la pro-

posta del comitè de vaga estatal de començar una interrupció indefinida de les classes.

L'anunci del portaveu del govern central, Santiago Varela, sobre la negativa del ministeri a negociar amb els sindicats va acabar de trencar la baralla. Si els mestres ja estaven cansats de rebre pressions dels pares —exigint la normalitat acadèmica com més aviat millor— i del departament d'Ensenyament —que va dictar una ordre de serveis mínims per garantir, amb la presència als centres del 50 per cent dels claustres de professors, l'avaluació final dels alumnes—, la impossibilitat de reprendre les negociacions amb el mi-

nisteri els va acabar de desmoralitzar.

Les assemblees es van convertir en els òrgans omnipotents que tallaven el bacallà i podien forçar una mobilització, això sí, sense el suport majoritari dels qui deien representar. Presidides pels sindicats CCOO, CSIF, USTEC, CNT i CNT-AIT, aquestes es deixaren portar pels grups més radicals que fins i tot pretenien boicotejar el procés d'avaluacions dels alumnes. L'ordre de serveis mínims del Departament d'Ensenyament els va fer canviar de posició, davant de l'amenaça d'inhabilitació professional durant sis anys.

Una nova consulta als claudres de professors va convocar formalment la vaga indefinida a tot Catalunya, ratificada pel comitè estatal. Les previsions deien que la secundarien més de la meitat dels docents catalans. En la pràctica, la tendència mitjana es va si-

tuar entorn del 30 per cent. El primer dia ja es van despenjar de la convocatòria Tarragona i Girona, Lleida ho va fer l'endemà i Barcelona va esperar fins a divendres passat. Tot i la voluntat de mantenir la unitat d'acció a tot l'estat, un dels requisits prioritaris perquè una vaga tingui èxit, cada circumscripció es va desvincular de la resta de companys.

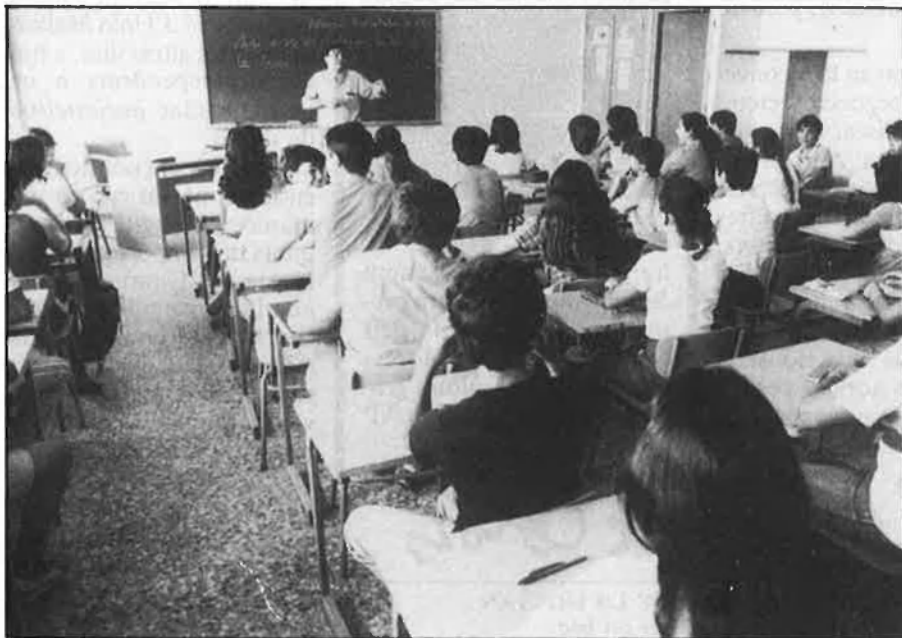
Els dirigents sindicals coincideixen a apuntar com a raons d'aquest fracàs l'ordre de serveis mínims, les operacions del ministeri d'Educació per enfrontar els mestres entre ells i l'asfíxia econòmica dels ensenyants pels descomptes de sou durant els dies de vaga.

Els mestres han quedat tocats però no s'han enfonsat, i amenacen de començar el curs vinent amb noves mobilitzacions. □

EL QUE DIUEN ELS ALUMNES

No saben, sí que contesten

Una visita per diversos col·legis de la ciutat per parlar amb la quitxalla revela la seva manera de viure la vaga de l'ensenyament.

Els alumnes, tot i ser la part més perjudicada, saben que la seua opinió és la que menys compta.

Carme Gibert/Eduard Company

És l'hora de l'esbarjo. El pati pertany a una escola d'ensenyament públic d'un barri popular. Adreçar-se a qualsevol dels nens que hi juguen significa tenir-ne una dotzena al voltant ràpidament. I tots volen parlar.

«Els professors són molt dolents, volen més diners i, a sobre, ens posen

deures», diu l'Adelaida, de dotze anys.

Consultant-los sobre què els sembla la vaga dels seus professors, majoritàriament demostren desinterès i resignació.

«Fan vaga quan els dona la gana», diu la Maica, d'onze anys.

En realitat, el que preocupa als alumnes —i més com més grans són— és aprovar el curs. «Els professors són uns egoistes», diu l'Èlia, de primer de

BUP, «perquè la vaga ens perjudica a l'hora de les notes».

La majoria no coneix en profunditat què reivindiquen els seus mestres, només saben que volen més diners i quatre vaguetats sobre la resta del conflicte. «Per una banda està bé —diu el Carles, de quinze anys—, però es mereixen un augment de sou, ¿no? ¡Amb la pallissa que els donem, pobra gent...!».

«També *castigo* els meus pares i ells no cobren», replica un dels del grup.

«Sí, però nosaltres suportem els professors i ningú no ens paga res...», afegeix un altre, encetant una acalorada discussió.

Entre dos focs

Els més petits expliquen la qüestió d'una manera molt més ingènua. Per a ells, la vaga és un tema aliè, complicat: «S'ho fan molt malament —diu la Carolina, de deu anys—, haurien de comprar més llibres i millorar les classes». El Jordi, d'onze anys, és la innocència personificada; comenta, lucidíssim: «Jo he anat a la platja».

Els alumnes manifesten que es troben en una situació incòmoda, entre dos focs. D'una banda, són testimonis de la irada disconformitat dels pares, a qui els resulta molesta la presència dels seus fills a casa durant tot el dia. «Els meus pares estan molt enfadats amb els professors», diu el Jordi, d'onze anys. «Jo crec que si algun mestre s'acosta al meu pare, el mata», sentència el Carles.

En canvi, els més grans són conscients del significat de la vaga i de les reivindicacions dels mestres. N'hi ha, com el Marcial, de quinze anys, que els defensen sense reserves: «Cobren més els escombriaires que els professors, i a sobre han de treballar fins l'agost per corregir exàmens i fer avaluacions». El Carles, que fa vuit de bàsica, igualment els dona suport, sobretot després del viatge de fi de curs a Salou: «S'han enrotllat molt bé, els *profes*. L'últim dia vam anar tots a la discoteca, fins a les quatre de la matinada, va ser un *desmadre*».

Darrere les paraules dels alumnes, en realitat, s'hi oculta una posició de resignació i abúlia, auspiciada per ser la part passiva del conflicte. Saben bé que, tot i ser-ne els més perjudicats, la seva opinió és la que menys compta. Com comenta l'Òscar, de nou anys, en ser-li consultat el seu parer sobre els professors i la vaga, tot encongint-se d'espatlles: «els *profes* són uns avorrits».

I els seus companys aplaudeixen. □